

Ти засмѣно си цвѣтеше
Въвъ градинка драга намъ,
Гордо, весело ти бѣше:
О тѣгата азъ ти знамъ.

Ти отъ прѣсти се откъсна
Нѣжни, крѣпки както ти,
И молба ти се отблъсна.
Младостъта ти се скрати.

Не повѣнвай и не влюмай,
Живо цвѣтинце бѣди.
И безъ гласъ ми тукъ продумай,
На сърдце ми сбади.

Развълнувана ли бѣше
Тя кога рѣка простря
Та живота ти косѣше?
Какъ тогасъ я ти съзря?

Бляскахъ ли ѝ очитѣ?
Искри пуцахъ ли вѣнъ?
Тупахъ ли ѝ гърдитѣ?
Имаше ли тамъ огънь?

Иль лицето ѝ усърна
Като откъсна тебе съ прѣстъ?
Бѣше ли тя хладнокрѣвна?
Били ще туй само лѣсть?

Но невѣрвамъ, карафиле,
Туй жестоко нѣщо азъ,
Нѣй до днесъ сме се любили:
Искренна е нашъта страсть.

Азъ душата ѝ вече знамъ:
Чиста е катъ нейний ликъ,
Неспособна да ласкае.
Гласъ ѝ е сърдеченъ викъ.